

VASARIS

TUVA PIRŠTAIS NERAMIAI BARBENA į kavinės barą. Ji vis dar darbe, kavinėje prie Hornstulio kvartalo, nors jau neturėtų čia būti. Vienas ką tik kampe atsisėdęs klientas suirzęs pažvelgia į ją, o Tuva atsako žudančiu žvilgsniu. Įsimena, kaip jis atrodo, nes nutarė, kad kitą kartą šiam klientui kavos puodelyje nenupieš širdelės. Gal atkištą pirštą.

Kai Tuva vėluoja, jos nuotaika subjūra. O dabar labai vėluoja. Negalvodama subraukia šviesius plaukus už ausies. Linusą reikėjo pasiimti iš darželio jau prieš pusvalandį. Ji atspari nepatenkintoms darželio auklėtojų išraiškoms, matė jas per daug kartų, kad dar kreiptų į tai dėmesį. Tik jos dvimetis sūnus nusimins. O Tuva ne tokia, kuri liūdintų vaikus. Ypač Linusą. Nežino, kiek kartų yra sakiusi, kad galėtų dėl jo numirti. Tačiau tikrovėje ne visada taip lengva. Nors dievai žino, kad ji stengiasi. Baisiai stengiasi. Nusiriša prijuostę, atidaro tvarkymo reikmenų spintos duris ir įmeta prijuostę į jau per didelę skalbinių krūvą. Ji privalo likti, kol neatėjo tas, kuris ją pakeis. Po velnių, kur jis dingo?

Tą dieną, kai turėjo gimti Linusas, Martinas, jo tėtis, buvo išvykęs. Tuva jam dėl to nepriekaištavo, nes greitoji skubiai išvežė ją į gimdymo skyrių dviem savaitėmis anksčiau, nei buvo numatyta. Tačiau jai atrodė keista, kad Martinas neatėjo jos aplankyti tomis paromis, kai ji gulėjo skyriuje. Gimdymas nepraėjo be komplikacijų. Ji buvo per daug apsvaigusi, kad viską prisimintų, tik vos vos prisiminė gydytojus, kurie vis tikrino ir tikrino jos ir naujagimio

būklę ir tikino, kad viskas gerai. Visai kaip Martinas trumpose žinutėse, kol ji gulėjo ligoninėje. Rašė, kad atvažiuos, tik pirma turįs sutvarkyti keletą dalykų. Bet dienas gimdymo skyriuje ji prisiminė tarsi per miglą, o štai grįžimą namo su Linusu į tuščią butą – kuo aiškiausiai. Kol ji gimdė ir kovojo dėl jų sūnaus, Martinas susirinko savo daiktus ir išėjo. Matyt, būtent tai jis ir turėjo „sutvarkyti“. Nuo tada to bailio šikniaus ji nei matė, nei girdėjo. Gal ir gerai. Tikėtina, kad būtų nužudžiusi, jeigu jis vėl būtų pasirodęs.

Prieš pasaulį liko vienudu su Linusu. Tik tiek, kad pasaulis dažniausiai tarp jų įsiterpdavo. Kaip dabar. Danielis, kurio eilė dirbti popietinėje pamainoje, turėjo atvažiuoti jau prieš valandą. Bet dar neatvažiavo. Jai teko paskambinti jam ir pažadinti. Pusę dviejų po pietų. Ar būdama dvidešimt vienų ji yra buvusi tokia neatsakinga? Tikriausiai. Nekeista, kad juodviem su Linusu nepavyko. Dirsteli į laikrodį ant riešo.

Po velnių.

Ji apsivelka pūkinę striukę, apsimauna kepurę, o tada ima ruošti du puodelius dvigubos espresso kavos. Vieną įpils į tikrą puodelį, o kitą į popierinį.

Tikriausiai darželyje jos laukti vėl tenka Mačiui. Auklėtojui, kurį sūnus ėmė vadinti tėčiu. Kaskart, kai tai nutinka, Matis žiūri į ją tuo žvilgsniu. Kuris reiškia, kad ji turėtų daugiau laiko praleisti su sūnumi, o ne dirbti. Ačiū už sąžinės priekaištus, kaip sakoma. Lyg negana to, kad jai tenka atlaikyti sūnaus ašaras, kai jis ir vėl nežino, kada mama atvažiuos jo šį kartą.

Kavą paruošia kaip tik tada, kai pro duris įpėdina pasišiaušęs Danielis. Kartu su juo į kavinę įsibrauna atšiaurus vasario šaltis, keli kavinės lankytojai demonstratyviai pasipurto, bet Danielis, regis, to nemato. Arba jam nerūpi. Ir kaip jai kažkada galėjo atrodyti, kad jis bent šiek tiek patrauklus.

– Štai, – taria ji taip šaltai, kiek tai įmanoma išreikšti keturiomis raidėmis, ir pastumia jam puodelį. – Atrodo, kad tau reikia. Išeinu.

Nelaukdama atsakymo pasiima popierinį puodelį ir išpuola į sniegą, kuris dar nė neketina tirpti. Ji tokia neatidi, kad atsiremia tiesiai į vos krutančių senukų porą.

– Atsiprašau, vėluoju, turiu pasiimti iš darželio, – greitai sumurma, nežiūrėdama į juos.

– Štai kaip, aha, bet vaikai gali nustebinti. Jie gali būti neįtikėtinai veiklūs visiškai savarankiškai.

Balsas malonus, visai nepriekaištaujantis.

Tuva neatsako, bet jai palengvėjo, kad nereikės ginčytis dėl savo negrabumo. Žmonės būna neįtikėtinai įžeidūs. Keletą kartų yra pasitaikę, kad lankytojai pareikalavo ne tik apmokėti cheminį valymą, bet ir riebaus žalos atlyginimo vien už tai, kad ji netyčia truputį apipylė juos kava. Atsiprašydama nusišypso senukams. Kava jos rankoje suteliūškuoja primindama, kad Tuva tikrai neturi laiko. Ji dar kartą atsiprašo ir pustekinė pasileidžia link metro stotelės, tuo pat metu susipila į save kavą. Karštas gėrimas nudegina, iš pradžių liežuvį, o paskui skrandį. Cheminis skonis. Beveik kaip vaistų. Reikės išvalyti kavos aparatą. Dėl šalčio lauke kava atrodo dar karštesnė.

Pasiėmusi Linusą ketino grįžti į kavinę. Danielis turės pavaišinti jį visomis bandelėmis ir pyragaičiais, kokių tik mažasis užsimanys. Tai bus daugiau nei teisinga. Velnio makaronus ir kukulius šiandien. Rytoj ji išvažiuos. Tačiau šis vakaras bus tik juodviejų su sūnumi.

Pasiekus laiptus, vedančius žemyn link metro, kojos be įspėjimo sulinksta. Ji sušunka ir paskutinę akimirką spėja sugriebti turėklą, kad nepargriūtų. Bus kluptelėjusi. Juk nereikia taip skubėti. Nebūtina ateiti į darželį nusėtai mėlynių.

Tuva pamėgina atsistoti, bet atrodo, kad kojų kaulai ištirpo. Kojos nelaiko. Jai svaigsta galva. Jai bloga. Atrodo, tuoj nualps. Toks pat jausmas kaip tada lignoninėje, kai gavo tiek vaistų. Gimdydama.

Linusai.

Aš ateinu.

Ji mėgina prisitraukti rankomis, įsikibusi į turėklą, bet rankos atrodo kelių kilometrų ilgio. Turėklas siūbuoja aukštai virš galvos, ji nebesuvokia, kaip juo naudotis. Regos lauko pakraštyje šokinėja tamsios dėmės. Staiga pasaulis kelis kartus apsisuka aplink ją ir vidinis balsas pasako, kad ji krenta žemyn laiptais. Visai nieko nejaučia.

Atsipeikėjusi Tuva pirmiausia pajunta, kad skauda sąnarius. Ji guli nepatogiai. Sučėpsi ir atsikrenkščia. Burna išdžiūvusi. Kažkoks nepažįstamas skonis. Praeina kelios sekundės, kol visai atgauna sąmonę, o tada suvokia, kad ji tikrai neguli. Ji klūpo, šiek tiek palinkusi priekin. Iš visų pusių suspausta sienų. Net iš viršaus remiasi pakaušiu. Lyg būtų ankštoje dėžėje.

Skauda per daug, kad būtų sapnas. Bet negali būti, kad taip yra iš tikrųjų. Negali. Bet vis dėlto. Medžio kvapas per daug tikroviškas. Per siaurus trumpus plyšelius smelkiasi šviesa, kurdama ant jos nuogų rankų ir kojų stačiakampius. Nuogų... kur drabužiai? Nebėra ne tik striukės, bet ir džemperio. Ir džinsų. Kažkas ją nurengė. Ji sėdi su marškinėliais ir kelnaitėmis. Negali būti, kad iš tiesų taip ir yra.

Tuva vėl sučėpsi. Tas pats cheminis skonis. Į kavą bus kažko įpilta. Jai nemačiom kažkas kažko įpylė. O ji buvo per daug įsitempusi, kad pastebėtų. Išgėrė viską.

Kūne pradėjus sklisti adrenalinui, ima perštėti oda. Ji turi išsigauti. Ima rėkti ir iš visų jėgų spausti visas dėžės puses. Mediena

sugirgžda, bet nepakankamai, kad įskiltų arba kad dėžė atsidarytų. Ji negali spirti, nes klūpo, todėl gali daužyti tik delnu į sienas, kurios yra per arti, kad ji galėtų užsimoti stipriau. Staiga vienoje pusėje nelieta šviesos. Prie dėžės kažkas stovi.

– Išleisk mane! – surinka ji. – Ką čia dirbi?

Jokio atsakymo. Tačiau ji jaučia, kad kažkas yra šalia. Girdi kvėpavimą. Ji surinka dar kartą, tačiau tylia tokia pat absoliuti, tokia pat grėsminga. Visa oda ima dilgčioti. Ji vėl ima daužyti sienas, tačiau ankštumoje neturi tiek jėgų, kiek reikia.

– Ko tu nori? – šaukia ji ir sumirksi per ašaras. – Prašau, išleisk mane, galėsime pasikalbėti. Man reikia pasiimti Linusą!

Ji pažvairuoja į ranką. Laikrodžio stiklas suskilęs, rodyklės sustojo lygiai trečią valandą. Iki to laiko Matis bus skambinęs ir mėginęs ją rasti. Galbūt jau susirūpino, kur ji, gal jau ieško, gal jau bet kurią akimirką suras ją dėžėje, gal... galbūt ji dažnai ateina į darželį dar vėliau negu tokiu metu.

Niekas jos neieško.

Nes niekas jos dar nepasigedo.

Niekas nežino, kad ji pagrobta.

Pagrobta. Suvokus žodžio reikšmę pasidaro sunku kvėpuoti. Krūpteli nuo metalinio garso prie dėžės.

– Ei? – šūkteli ji.

Per vieną iš apatinių plyšių kairėje pusėje įkišamas kažkoks aštrus sidabrinės spalvos daiktas. Panašu į kardo smaigalį. Metaliniai ašmenys pamažu lėtai lenda į dėžę. Ji mėgina patraukti šlaunį, bet per ankšta. Jai nėra kur dingti. Smaigalys pasiekia šlaunį ir stipriai įsiremia į odą. Skauda, net jei jis nėra toks aštrus, kaip atrodo.

– Ai, ką darai? – suspiegia ji. – Baik!

Ašmenys toliau spaudžiasi į šlaunį, kol perduria odą ir ištrykšta lašas kraujo. Judesys panašus į bandymą. Lyg tas, esantis

lauke, žiūrėtų, kaip pavyks. Tuva vėl surinka, bet pati beveik negirdi žodžių. Paskui spaudimas netikėtai atlégsta ir ašmenys gal centimetrą atsitraukia.

Užvedamo variklio garsas. Kardo geležtė ima vibruoti ir vėl pajuda pirmyn ir šį kartą pasiekusi koją nesustoja. Tuva suklinka, kai jie ima pjauti šlaunies raumenis. Kardas braunasi gilyn į audinius, Tuva klykia garsiau už variklį. Begalinis skausmas. Nervų galiukams liepsnojant, jos regą uždengia sproginejančios spalvos. Pasaulis išnyksta, yra tik skausmas. Kardas pasiekia šlaunikaulį, ašmenų vibracija persmelkia skeletą, visas kūnas ima drebėti. Tuva apšivemia, ant savęs ir kruvino kardo. Galiausiai ašmenys išlenda kiaurai šlaunikaulio ir braunasi toliau per raumenį kitapus kojos. Per odą išlindęs ašmenų galiukas atrodo beveik nepadoriai. Iš naujosios skylės kaipmat ima pulsuoti kraujas. Jis teka koja ir ima kauptis po Tuva. Ašmenys nesustoja. Jie toliau pjauna šlaunį, artėdami link kitos kojos. Tuva negali pajudėti.

– Baik, prašau, baik, – verkdama maldauja ji. – Aš turiu pasiimti Linusą. Aš vėluoju. Jis vienas.

Kai kardas artinasi prie kitos kojos, Tuva jau pasirengusi skausmui. Bet ne, tam neįmanoma būti pasirengus. Ji suklinka, norėtų netekti sąmonės, išprotėti, bet ką, kad tik nereiktų daugiau jausti.

Praeina kelios sekundės. Amžinybė. Ji nebemato. Pjūklas galiausiai pereina per abi kojas ir išlenda pro plyšį kitoje dėžės pusėje. Kardas galiausiai liaujasi vibruoti.

Tačiau variklis nenutyla.

Kažkas įduria jai į petį iš nugaros ir ta Tuvos dalis, kuri yra jos protas, miršta. Ji visiškai fiziškai jaučia, kaip žūva dalis jos smegenų. Nes, savaime suprantama, plyšių esama ir jai už nugaros. Moteris mėgina pasilenkti priekin, kad išsisuktų nuo kardo prie peties, tačiau nuo judesio šlaunys dega dar labiau. Tuvos čia

nebėra. Ji gimdymo skyriuje ir kovoja dėl sūnaus, ji kavinėje, kur jai grynai pasisėkė gauti darbą, ji glamonėjasi su Danieliu, ji su Martinu, kuris sako, kad ją myli. Ji girdi, kaip nugaroje treška kremzlės ir audiniai, pagalvoja, kad Linusas Matį vadina tėčiu.

Paskui ji nuleidžia akis ir mato, kaip oda po raktikauliu išsitempia, paskui įtrūksta ir išlenda kardas. Tarsi mago fokusas. Tuva yra mago asistentė, netrukus ji susilauks plojimų. Yra mačiusi per televizorių. Kraujas iš krūtinės nudažo marškinėlius raudonai, o kardas įlenda į vieną iš plyšių dėžės sienoje. Viską užgožia geležies kvapas.

Regi mėlynas Linuso akis.

Mama, ar ir tu mane paliksi?

Kai ji pamėgina kažką ištarti, iš gerklės pasigirsta piepsintis garsas.

– Prašau, aš vėluoju.

Anapus dėžės kažkas kažką patraukia. Vienas iš plyšių priešais jos veidą patamsėja. Trečias kardas. Iki Tuvos galvos vos dešimt centimetrų. Du ją persmeigę kardai neleidžia pajudėti.

– Daugiau nereikia, – sušnabžda ji.

Kardas juda lėtai, tačiau atstumas per daug mažas. Ji mato, kad smaigalys blizga, kol tas priartėja per arti, kad akys galėtų jį matyti.

Linusai, atleisk. Mama tave myli.

Ji krūpteli, kai smaigalys paliečia dešinės akies kamputį prie nosies, ima brautis gilyn ir išduria akį. Skruostu kažkas bėga, dešinė Tuvos pusė apanka. Tačiau neskauda. Bent jau nebeskauda.

Kodėl užuodžia degėsius?

Tai paskutinė Tuvos mintis.

Paskui kardas įsminga jai į smegenis.

KOVAS

VINCENTAS IŠ VISŲ JĖGŲ TRENKĖ delnu į stalą. Teatro publika garsiai įkvėpė. Jis suraukė kaktą, dramatiškai patylėjo, o paskui iškėlė ranką ir nužvelgė žiūrovus. Ant delno prilipęs susprogdintas baltas popierinis maišelis. Kai jis nubraukė skiautes ant grindų, salone šen bei ten žmonės nervingai nusijuokė.

– Nėra ir po penktuoju maišeliu, – pranešė jis.

Scenoje beveik tamsu, ji apšviesta tik vienu prožektoriumi. Tas apšvietė Vincentą, stalą ir šalia stovinčią moterį. Vienintelis šviesos taškas pabrėžė pasirodymo paskutinio numerio rimtį. Buvo visiškai tylu. Per paskutinį triuką nebuvo net muzikos. Šitaip šiurpia. Iš pradžių ant stalo buvo penki sunumeruoti popieriniai maišeliai dugnais aukštyn. Du jis jau buvo suplojęs ranka.

– Liko *trys*, – tarė jis ir pažvelgė į moterį. – Magdalena, nežiūrėkite į šiuos *tris* maišelius, nes tada aš matysiu jūsų akių judesius. Tačiau galvokite, po kuriuo maišeliu yra didžioji vinis. Tik jūs žinote, kur ji. Žiūrovai nematė, kur ją paslėpėte, aš taip pat. *Trys*. Prisiminkite, kokia aštri buvo vinis, kai ją palietėte. Tik galvokite.

Moteris gausiai prakaitavo. Prožektorius buvo įkaitęs, tačiau ir moteris jaudinosi taip pat kaip ir žiūrovai. Galbūt dar daugiau. Vincentas įdėmiai ją stebėjo.

– Jūs neregavote į „*trys*“, nors šį skaičių ką tik ištariau tris kartus, – pasakė jis. – Taigi, tikriausiai ne ten.

Žiūrovams nespėjus sureaguoti, jis stipriai smogė į trečią maišelį. Jam sprogdus, kai kurie salone sukliko.

Liko du maišeliai. Penkiasdešimties procentų galimybė rimtai susižaloti. Visi, atliekantys šį numerį, anksčiau ar vėliau susižeidžia. Tai neišvengiama, jei darai gana daug kartų. Tačiau žiūrovai negali pamatyti, kad jis iš tiesų sunerimęs. Svarbi šio fokuso dalis – parodyti, kad viskas tavo valioje, nors iš tiesų taip nėra.

– Liko antras ir ketvirtas, – pasakė jis moteriai. – Įsivaizduokite vinį, visus dvidešimt jos centimetrų.

Ji užsimerkė ir išsigandusi linktelėjo.

– Ar prisimenate, kaip ji blizgėjo, kai pastatėte ją. Po vienu iš šių dviejų maišelių. Vinį, į kurią mes nenorime, kad aš persimeigčiau delną.

– Bet aš nežinau, ar gerai prisimenu, – suinkštė moteris.

Vyras kilstelėjo antakį. Nuotaika salėje buvo tokia įtempta, kad, regis, galėjai įsipjauti. Du maišeliai. Jis iškėlė delną virš vieno. Paskui perkėlė virš kito. Vienu atveju pasirodymas baigsis plojimais stovint. Antru atveju viskas baigsis skubiu pasivažinėjimu greitosios pagalbos automobiliu.

– Atsimerkite, – paliepė jis.

Moteris nenoriai atsimerkė ir pažvelgė į maišelius. Jis žiūrėjo į ją. Iškėlė ranką, pasirengęs suploti vieną maišėlį, bet pastebėjęs, kad leidžiantis delnui moters akys išsiplėtė iš panikos, persigalvojo jau pradėjęs judesį ir staiga stipriai trenkė į kitą maišėlį. Kai ranka atsimušė į stalą, moteris sukliko. Jis kelias sekundes palaukė nuleidęs galvą. Paskui triumfuodamas nubraukė suplėšytojo maišelio skiautes ant grindų ir pakėlė likusįjį. Po juo tarsis ietis kyšojo vinis ir mirtinai blizgėjo šaltoje šviesoje. Publika suriaumojo ir atsistojo tuo pat metu, kai užgrojo muzika. Jis pasirašė ant vinies nenuplaunamu rašikliu, įdėjo ją į maišėlį ir padavė moteriai, tada padėjo jai nulipti nuo scenos. Buvo akivaizdu, kad jai palengvėjo.

Vincentas atsistojo prie pat scenos krašto ir skėstelėjo rankomis. Nereikėjo apsimesti, kad jam taip pat palengvėjo.

Kurtinantys plojimai. Pasirodymas Jevlės teatre baigėsi. Vincentas dramatiškai nusilenkė ir įsmeigė akis į salę. Plojant publikai, judanti šviesa jį apakino, todėl nematė žiūrovų, tačiau elgėsi taip, lyg matytų. Gudrybė – žiūrėti tiesiai ir apsimesti, kad su kuo nors palaikais akių kontaktą. Jis nusijuokė į tamsą, kurioje, žinojo, stovėjo keturi šimtai penkiolika žmonių ir plojo Vincentui Valderiui, Meistrui Mentalistui.

– Ačiū, kad atėjote, – sušuko jis per plojimų uraganą.

Plojimai ir švilpimas dar pagarsėjo. Teatras buvo pilnas. Tai buvo geras vakaras. Net labai geras. Jos čia nebuvo. Tos, kuri kelia nerimą. Tais vakarais, kai ji neateidavo, Vincentas pajusdavo didesnę palengvėjimą, nei norėdavo pripažinti pats sau.

Atsipyрэ pagundai prisidengti akis delnu, kad pamatytų stovinčius ir plojančius žiūrovus. Jis sunkiai dirbo, čia jo pasimėgavimo valanda. Tačiau tuo pat metu jis vis dar stovėjo tik dėl adrenalino. 415 vietų. 41 ir 5 yra 46, tiek pat, kiek jam metų. Bent jau dar kelias savaites.

Liaukis.

Šiandien nedaug trūko iki tos prakeiktos vinies. O šis numeris buvo pats paskutinis per dviejų valandų pasirodymą. Nugara bėgo prakaitas, smegenys, regis, virė.

Kaip sakyta, didžioji paslaptis – ne numatyti publikos elgesį ar atrodyti taip, lyg galėtų skaityti jų mintis. Iliuzija ta, kad turi atrodyti lengva, nors jo smegenys veikia visu pajėgumu. Plakatas teatro fojė gyrė, kad jis yra „Meistras Mentalistas“, tačiau Vincentas norėtų, kad nebūtų sutikęs su tokiu pavadinimu. Tai buvo per daug... paprasta. Vulgaru. Kita vertus, už jo lengva pasislėpti. Atrodė, lyg jis būtų išgalvotas personažas. Ne toks, kuris labiausiai

už viską nori atsigulti savo kambaryje ant nugaros ir dešimt minučių tik kvėpuoti. O dabar, pasibaigus pasirodymui, svarbu vėl suvaldyti mintis, kol jos nenuskuodė sava kryptimi. Šįvakar tam prireikė daugiau laiko, nei įprastai.

Kontrolė. Žodis iš aštuonių raidžių. Lygiai tiek pat kiek eilių balkonuose.

Liaukis.

Vincentas pažvelgė į pirmą balkoną, kuriame jis per pirmą aktą privertė keturis asmenis pamiršti savo vardus. Kiekvienoje balkono eilėje po 23 vietas. 184 vietas.

Balkone kažkas išdykėliškai sušvilpė.

Giliai įkvėpk, nesek paskui mintį.

184 vietas. Ketvirto mėnesio aštuoniolikta diena yra ir paskutinė gastrolių diena. O 23 vietas eilėje, 8 eilės, 2 plius 3 plius 8 yra 13 – tiek pasirodymų liko.

Liaukisliaukisliaukis.

Stipriai įsikando liežuvį.

Vincentas nusilenkė paskutinį kartą. Tada pasitraukė nuo scenos. Atsistojo už aksominės užuolaidos prie šoninės patalpos ir ėmė tyliai skaičiuoti. Vienas. Jeigu suskaičiavus iki dešimt plojimais nesiliaus, jis išbėgs į sceną sukelti paskutinių ovacijų. Du. Šoninėje patalpoje iš tamsos atsiskyrė šešėlis. Maždaug trisdešimties metų moteris. Trys. Jis visiškai sustingo. Visgi ji atėjo. Keturi. Tik šį kartą ji nelaukė, kol pasibaigs vaidinimas, kad perbėgtų per sceną. Penki. Kaip jai pavyko patekti į užkulsius? Per jo pasirodymus niekam nevalia čia būti. Tas, kuris ją įleido, dabar turės reikalą su juo. Vincentas buvo prašęs, kad jie jos dairytųsi. Bet tam, kad sulaukytų ją, o ne jai padėtų. Šeši. Dabar bent jau pamatys, kaip ji atrodo. Tamsūs į uodegą surišti plaukai. Golfas. Juoda striukė. Septyni. Akys, kurios prasivėrė dalį milimetro, kai ji žiojosi prabilti.

Vincentas nenutuokė, kiek ji pavojinga. Aštuoni. Davė ženklą jai tylėti ir nykščiu parodė į sceną leisdamas suprasti, kad jis dar nebaigė. Galbūt po ovacijų audros jis ras kitą būdą pasitraukti nuo scenos. Devyni. Stenkis apie ją negalvoti. Giliai įkvėpk, įjunk šypseną. Dešimt. Jis vėl išbėgo į prožektoriaus šviesą.

– Ačiū, ačiū, jūs man pernelyg malonūs! – sušuko jis. – Suprantu, kad jūs labiau norėtumėte likti čia, tačiau bijau, kad jūsų laukia tikrovė. Laikas jums vėl ten sugrįžti. O jeigu kuris nors negalėsit užmigti dėl ko nors, kas čia šįvakar įvyko, prisiminkite – visa tai tik pokštas.

Jis patylėjo.

– Gal.

Publika garsiai – ir šiek tiek nervingai – nusijuokė. Jis nesulaikė ir nusišypsojo. Tokia pabaiga visada suveikdavo.

Vincentas skubiai pasitraukė nuo scenos, nors ir nenoromis, kol žiūrovai dar neatsistojo. Niekada neatrodo gerai, jei žmonės pradeda eiti lauk, kol artistas dar scenoje. O jeigu jie atėjo su žeminėmis striukėmis ir nori jas pasiimti iš rūbinės, tai pradeda kilti anksčiau, naiviai tikėdamiesi išvengti neišvengiamos eilės. Kai jis sugrįžo į šoninę patalpą, moteris jo ten tebelaukė.

– Ji čia, – tyliai tarė jis į savo mikrofoną. – Ateikite su apsugininku. Dabar.

Tai buvo tik bandymas, bet jeigu jam pasisekė, tai garso operatoriai dar girdi jį, nors garsas ir pritildytas. Dauguma jį susirandančių gerbėjų būdavo malonūs, tačiau per pasirodymus netikėtumų jis nenorėjo. Ypač kaip šioji, kuri išgarsėjo išpuolusi į sceną pasibaigus pasirodymui. Nenormalus elgesys. Visgi jam pavykdavo su ja nesusitikti. Iki šiol.

Buvo sunku mąstyti aiškiai. Po pasirodymų jam reikėdavo laiko atsipalaiduoti, atgauti normalią smegenų temperatūrą. Jis

negalėdavo vertinti situacijos taip gerai, kaip reikia. Tačiau, laukdamas apsaugininko, neturėjo kito pasirinkimo, nei būti malonus. Ir laikytis atstumo.

Kad laimėtų laiko, jis parodė į laiptelius link poilsio kambario. Moteris nuėjo pirma jo. Pasirodo, laipteliai turi septynias pakopas. Oi. Vincentas dar kartą nulipo nuo paskutinės, kad užbaigtų lyginiu skaičiumi. Moteris, regis, nieko nepastebėjo.

Juodu įėjo į kambarį, panašų į svetainę. Kur tas apsaugininkas? Ant sofos staliuko stovėjo keturi neatidaryti buteliukai vandens „Loka“. Vincentas nusivilko švarką ir numetė ant sofos. Pastatė vieną buteliuką taip, kad visų etiketės būtų į vieną pusę. Moteris stovėjo su striuke. Jis drėgnosiomis servetėlėmis nusivalė nuo veido sceninį grimą. Moteris beveik nepastebimai suraukė nosį. Gerai. Jam naudinga viskas, dėl ko ji nenorėtų pasilikti. Vylėsi, kad atsiduoda ir prakaitu.

– Klausykite, aš nenoriu būti nemalonus, bet iš tiesų čia niekam negalima būti.

Vyras atidarė vieną buteliuką ir įsipylė vandens į stiklinę. Nepatikliai pažiūrėjo į burbuliukus.

– Toliau taip negalima. Scena yra neprieinama visiems, kurie su ja nesusių ir...

– Mina, – prisistatydama pertraukė jį moteris. – Mina Dabiri. Aš iš policijos.

Kad visos etiketės vėl būtų viena kryptimi, ji skubiai pataisė gretimą buteliuką, kuris šiek tiek pasisuko, kai Vincentas paėmė savąjį. Tada ištiesė jam ranką. Vincentas tylėdamas ją paspaudė. Meistras Mentalistas sutrikęs nebežinojo, ką pasakyti.